

- ο αμεσοδημοκρατική λειτουργία του σωματείου, αφού η απόσταση των γραφειοκρατών από τη βάση των εργαζομένων είναι μεγαλύτερη από ποτέ και αυτό έχει καταστεί κοινή συνείδηση στους εκπαιδευτικούς.
- ο Έξω από τα σωματεία οι διευθυντές, οι σύμβουλοι, τα στελέχη της εκπαίδευσης. Όσο «καλοί άνθρωποι» κι αν είναι ορισμένοι, διάλεξαν στρατόπεδο και με την εφαρμογή της αξιολόγησης θα πάρουν θέση μάχης απέναντι στον κλάδο. Υπάρχει κανένα σοβαρό, μη εργοδοτικό σωματείο στον πλανήτη που να γράφει ως μέλη τους εργοδηγούς και τους μάντζερ;
- ο Μικρότερες ΕΛΜΕ στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η γεωγραφική απόσταση εμποδίζει την ενεργό συμμετοχή των εκπαιδευτικών στις συνελεύσεις. Ενεργοποίηση των συλλόγων διδασκόντων στα σχολεία και συζήτηση για ζητήματα που υπερβαίνουν τη διεκπεραίωση υπηρεσιακών θεμάτων.
- ο Κατάργηση της αυτοδίκαιης συμμετοχής όλων στο σωματείο. Τα συνδικάτα δεν είναι επιμελητήρια ούτε επιστημονικές ενώσεις. Αυτό δε σημαίνει ότι το σωματείο θα πάψει να στηρίζει όλους τους εκπαιδευτικούς. Η συμμετοχή σε αυτό όμως είναι αυτονόητο ότι φέρει ένα μίνιμουμ υποχρεώσεων. Με βασικότερη όλων τη συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις. Όχι την υποχρέωση να ψηφίζει κανείς μια-δυο φορές το χρόνο αυτούς στους οποίους προτίθεται να αναθέσει τη συνδικαλιστική δράση ή αυτούς απέναντι στους οποίους έχει προσωπικές ή πολιτικές υποχρεώσεις και συμπάθειες. Τα σωματεία δε είναι μικρά κοινοβούλια. Δεν υπάρχουν σε αυτά οι συνδικαλιστές και οι άλλοι. Όλα τα μέλη του σωματείου είναι συνδικαλιστές.
- ο Με τις παραπάνω προϋποθέσεις, τέλος στον παραταξιακό συνδικαλισμό. Οι παρατάξεις στο σωματείο διώχνουν τον κόσμο από τις διαδικασίες του, επιτρέπουν τους πολιτικαντισμούς και τις πελατειακές σχέσεις, δίνουν τροφή στις προσωπικές πολιτικές μωροφιλοδοξίες. Οι παρατάξεις στα σωματεία στηρίζονται από την αριστερά γιατί αντικατοπτρίζουν μια στρεβλή αντίληψη περί πολιτικοποίησης του εργατικού κινήματος, η οποία τροφοδοτείται και από τη μαρξική εμπιστοσύνη στην προτεραιότητα της «πολιτικής» έναντι της ταξικής οργάνωσης των αγώνων, του Κόμματος έναντι της τάξης. Αρκεί οι εργαζόμενοι να στηρίζουν το σωματείο τους με την ταυτότητά τους ως εργαζομένων, χωρίς την ανάγκη να υιοθετούν το πακέτο των πολιτικών θέσεων κανενός κόμματος ή πολιτικής οργάνωσης. Η πολιτικοποίηση και η ταξική συνείδηση κατακτώνται μέσα από τη ζωντανή διαδικασία της συμμετοχής στις διαδικασίες και στους αγώνες. Βέβαια δεν υπάρχει, στην Ελλάδα, η εμπειρία τόσο πολυπληθών σωματείων χωρίς παρατάξεις. Υπάρχουν όμως σε άλλους κλάδους περισσότερα από ένα κλαδικά σωματεία, περισσότερο ή λιγότερο ταξικά και ενεργά. Και σε χώρες με μεγάλη συνδικαλιστική παράδοση υπάρχουν περισσότερες από μια τριτοβάθμιες ομοσπονδίες.

Τέλος, τα σωματεία των εκπαιδευτικών έχουν την υποχρέωση να μιλήσουν σοβαρά για το είδος της εκπαίδευσης που ανταποκρίνεται στις κοινωνικές ανάγκες και μπορεί να συμβάλλει αποφασιστικά στη δημιουργία της κοινωνίας που ονειρευόμαστε. Ο ρόλος μας δεν είναι να διεκπεριώνουμε εντολές της διοικητικής γραφειοκρατίας και να σκύβουμε το κεφάλι όταν βλέπουμε να παίρνονται πολιτικές αποφάσεις που φτιάχνουν ένα σχολείο κατάλληλο για την εφιαλτική πραγματικότητα που χτίζεται από τους κυριάρχους σε όλο τον κόσμο. Μαζί με την κοινωνία, τους μαθητές και τις μαθήτριές μας πρέπει να αγωνιζόμαστε για ένα σχολείο της κριτικής σκέψης, της ουσιαστικής μόρφωσης, της ελευθερίας, της ισότητας και της αληθινής δημοκρατίας. Πρέπει να έχουμε συνείδηση ότι φτιάχνουμε τη μαγιά της κοινωνίας του αύριο.

Εκπαιδευτικοί, μέλη της Ελευθεριακής Συνδικαλιστικής Ένωσης

Για την απεργία που δεν έγινε.

Για την οργάνωση των αγώνων που έρχονται.

Το πρώτο δεκαπενθήμερο του Μάη ήταν το θερμότερο που έχουν ζήσει οι εκπαιδευτικοί εδώ και πολλά χρόνια. Το κίνημα των καθηγητών, που βρισκόταν σε ύπνωση παρά την τεράστια επίθεση που δέχεται τα τελευταία τρία χρόνια, τόσο σε μισθολογικό επίπεδο όσο και ως προς τους όρους εργασίας και την ελευθερία στην άσκηση του παιδαγωγικού έργου, ξαφνικά ξύπνησε. Οι καθηγήτριες και οι καθηγητές συνέρρευσαν μαζικά στις γενικές συνελεύσεις, γέμισαν τα αμφιθέατρα, κατέβηκαν στο δρόμο. Ήρθαν αντιμέτωπες και αντιμέτωποι με τις προσωπικές τους αντιφάσεις, με τις αμφιβολίες απέναντι στο συλλογικό αγώνα, που είχαν ριζώσει στις συνειδήσεις του εκπαιδευτικού κόσμου πολλά χρόνια τώρα, αναμετρήθηκαν με το φόβο.

Στήριξαν μαζικά τις γενικές συνελεύσεις των τοπικών ΕΛΜΕ, τοποθετήθηκαν, ακόμα και χωρίς να εκπροσωπούν παρατάξεις, και έμειναν μέχρι το τέλος για να βεβαιωθούν ότι θα ψηφιστεί η μόνη αξιοπρεπής απόφαση: ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ μέσα στις Πανελλαδικές και μετά από αυτές, μέχρι τη νίκη. Και η απεργία ψηφίστηκε.

Τι έβγαλε όλο αυτόν τον κόσμο από την άνεση ή τις σκοτούρες της καθημερινής ζωής και τον οδήγησε στις συλλογικές διαδικασίες; Η αιφνιδιαστική ανακοίνωση των ρυθμίσεων για την κατανομή του προσωπικού στα σχολεία στη διάρκεια των διακοπών του πάσχα, μια βδομάδα πριν την έναρξη των Πανελλαδικών. Παρά τη λάσπη από τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε., οι καθηγητές και οι καθηγήτριες γνώριζαν ότι οι νομοθετικές ρυθμίσεις ισοδυναμούν με απολύσεις, όχι μόνο αναπληρωτών αλλά και μόνιμων εκπαιδευτικών. Γνώριζαν ότι τίποτα δε θα είναι πια ίδιο στις εργασιακές σχέσεις αλλά και στις συνθήκες λειτουργίας του δημόσιου σχολείου. Υποστήριξαν την απεργία, χωρίς να πτοηθούν από την κυβερνητική προπαγάνδα και χωρίς για πρώτη φορά να νοιαστούν για τα χαμένα μεροκάματα. Γνωρίζοντας ότι ο χρόνος της αναμέτρησης έχει οριστεί από τον αντίπαλο, νοιώθοντας ότι, σε αντίθεση με τις 24ωρες ή 48ωρες πιστολιές στον αέρα, η απεργία αυτή είναι μια πραγματική μάχη και για αυτό έχει νόημα να δοθεί.

Η απεργία των εκπαιδευτικών θα πετύχαινε. Το γνώριζαν πολύ καλά οι διαχειριστές του χουντικού καθεστώτος και χρησιμοποίησαν όλα τα μέσα που είχαν στη διάθεσή τους για να την αποτρέψουν. Πρώτα τη μιντιακή προπαγάνδα. Ύστερα τη φασιστικής έμπνευσης πολιτική επιστράτευση. Τέλος τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Με αυτή τη σειρά.

Βήμα πρώτο: Η προπαγάνδα των μέσων μαζικής εξημέρωσης δεν ήταν αρκετά αποτελεσματική. Παρά την επίκληση στις αθώες παιδικές ψυχές, που έβγαιναν στα κανάλια και θρηνούσαν για τα τραύματά τους άμα δώσουν εξετάσεις ένα μήνα αργότερα, το κοινό δε φόρεσε μαύρες πλερέζες για να θρηνήσει το δράμα των μαθητών. Ακόμα και στα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. κατάφεραν να διαφύγουν φωνές αλληλεγγύης προς τον αγώνα των εκπαιδευτικών, γεγονός που δείχνει πως η κοινωνία δεν ήταν καθόλου σίγουρο πως είχε μασήσει το παραμύθι. Όσο και αν προσπάθησε ο αξιοθρήνητος πρόεδρος της ΟΛΜΕ να περιορίσει το θέμα στο δίωρο της αύξησης του ωραρίου, η κοινωνία αντιλήφθηκε ότι κάτι πιο σοβαρό έχει κινητοποιήσει τόσο μαζικά τους εκπαιδευτικούς. Και ακόμα και αν τα τριτοβάθμια συνδικάτα ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, όπως και όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, ήταν αντίθετα στην απεργία, ξέρουμε όλοι ότι αυτοί οι φορείς πόρρω απέχουν από το να εκφράζουν τη βούληση της κοινωνικής βάσης. Συνδιαχειριστές της εξουσίας είναι και θα είναι πάντα. Η κοινωνία βρίσκεται εκεί έξω. Είναι ο κόσμος που στήριξε τα συλλαλητήρια, είναι οι γονείς των μαθητών και οι μαθητές που εξέφρασαν δημόσια τη στήριξή τους, οι άνθρωποι με τους οποίους συζητάμε κάθε μέρα στο δρόμο, τα μαχητικά συνδικάτα βάσης, οι συνελεύσεις γειτονιάς...

Βήμα δεύτερο: Πολιτική επιστράτευση. Αν απεργήσεις απολύεσαι και φυλακίζεσαι 3 μήνες τουλάχιστον. Οι συνελεύσεις που αποφάσισαν με συντριπτικά ποσοστά την απεργία έγιναν ενώ ήταν ήδη ανακοινωμένη η πολιτική επιστράτευση και σε πολλούς από τους συμμετέχοντες είχαν ήδη επιδοθεί τα φύλλα πορείας. Παρά τις εκ των υστέρων πολιτικάντικες προφάσεις ότι οι καθηγητές ψήφισαν απεργία συμβολικά, οι συνελεύσεις ψήφισαν την απεργία ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ. Η αγωνία όλων των ανθρώπων που συμμετείχαν σε αυτές ήταν να βρεθεί ο τρόπος, δηλαδή η ουσιαστική συνδικαλιστική και πραγματική προφύλαξη από την απόλυση. Να δημιουργηθούν δηλαδή «οι όροι και οι προϋποθέσεις» για να γίνει η απεργία. Οι «όροι και οι προϋποθέσεις» ήταν ο εξής ένας: μεγάλη μαζικότητα. Αυτό ήταν το αίτημα των εκπαιδευτικών από την ομοσπονδία τους. Να εξασφαλίσει αυτή τη μαζικότητα. Και τη επόμενη μέρα τα βλέμματα και οι προσδοκίες όλων ήταν στραμμένα στην Αθήνα, στη Γενική συνέλευση των προέδρων. Των εκπροσώπων δηλαδή των συνελεύσεων των τοπικών Ενώσεων.

